

Arrest

**nr. 313 355 van 24 september 2024
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE**

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 augustus 2024.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2024.

Gelet op het uitstel dat werd verleend ter zitting van 13 september 2024.

Gelet op de beschikking van 13 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster die verklaart van Congolese (DRC) nationaliteit te zijn, wordt op 11 juli 2024 in de luchthaven van Zaventem staande gehouden. Zij dient een verzoek om internationale bescherming in. Zij is vergezeld van haar minderjarige dochter en zij is zwanger.

Op 11 juli 2024 wordt een grensverslag opgesteld door de grenspolitie.

Op 11 juli 2024 wordt een beslissing tot teruggrijving genomen.

Vooraleer het interview bij het CGVS plaatsvindt, wordt aan verzoekster een korte vragenlijst bezorgd. Zij beantwoordt deze en stuurt dit op 24 juli 2024 per mail aan haar advocaat. Op 29 juli 2024 stuurt verzoeksters advocaat deze antwoorden door naar het CGVS, vergezeld van een stukkenbundel.

Op 30 juli 2024 wordt verzoekster gehoord bij het CGVS.

Op 2 augustus 2024 maakt de vzw NANSEN haar opmerkingen inzake het persoonlijk onderhoud over aan het CGVS.

Op 6 augustus 2024 maakt ook de advocaat opmerkingen over.

Op 9 augustus 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 13 augustus 2024 wordt deze beslissing ingetrokken.

Op 14 augustus 2024 wordt een nieuwe beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die op 21 augustus 2024 per drager aan verzoekster ter kennis wordt gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren in Kitchanga in 1989 en geeft aan de nationaliteit van de Democratische Republiek Congo te bezitten. U geeft verder aan tot de Banyamulenge etnie te behoren.

U werd geboren in Kitchanga. Toen de oorlog uitbrak in 1998 vluchtte u uit het dorp en woonde u in verschillende IDP kampen in de regio. Na de oorlog in 2003 keerde u terug naar uw geboortedorp. U ging naar school tot in 2013 maar behaalde in uw laatste jaar uw middelbare diploma niet. Uw vader was soldaat bij de overheid, maar besloot zijn ontslag in te dienen nadat hij zag hoe de Banyamulenge behandeld werden door de overheid. Hij sloot zich vervolgens aan bij een rebellengroep. Op een avond in juni 2014 kwamen er mensen aankloppen bij jullie thuis. Uw vader vertelde u weg te rennen en u verstopte zich bij de burens. U bleef daar enkele dagen maar uw buurman kreeg te horen dat u nog steeds gezocht werd en vond het niet meer veilig om u te verbergen. U moest daarom vertrekken. Op weg werd u aangevallen door drie mannen die u verkrachtten. Een andere man passeerde en had medelijden met u. Hij nam u mee naar zijn huis. Nadat u uw verhaal vertelde aan hem, stelde hij voor dat u naar Oeganda ging waar u misschien uw familieleden zou ontmoeten.

Met een vrachtwagen ging u naar Oeganda. U vroeg asiel aan in een politiekantoor en kreeg uiteindelijk de vluchtelingenstatus toegewezen. U bleef daar ongeveer tien jaar. In 2018 beviel u van uw dochter en in 2021 startte u de procedure voor hervestiging naar Amerika. U kreeg echter problemen in Oeganda en gezien u geen resultaat ontving van uw aanvraag tot hervestiging, besloot u in april 2024, op aanraden van een vriendin, met een vals paspoort het land te verlaten. U vertrok, samen met uw dochter, eind juni naar Rwanda. Daar kreeg u uw paspoort met visum voor China. U nam het vliegtuig op 10 juli 2024 richting Peking. U diende echter over te stappen in Brussel. U diende zich op 11 juli 2024 aan bij de Brusselse grenspolitie met de vraag internationale bescherming aan te vragen. Het CGVS nam op 9 augustus 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, maar trok deze beslissing op eigen initiatief weer in op 13 augustus 2024 omwille van het niet opnemen van de bezorgde opmerkingen van NANSEN VZW in de genomen beslissing.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten voor; uw originele vluchtelingenkaart, een kopie van uw vluchtelingen familieattest, twee kopieën van politierapporten in Oeganda, kopieën van medische attesten van in Oeganda, een kopie van uw identiteitskaart in Rwanda, een kopie van uw vluchtgegevens en die van uw dochter van Kigali naar Peking, een kopie van uw hervestigingsdocument, een kopie van de dorpsraad in Oeganda, een antwoord van UNHCR Oeganda en een kopie van uw DHL brief.

B. Motivering

Na een grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u volgende elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal bijgevolg specifieke steunmaatregelen verleend heeft.

Na analyse van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u vier maanden zwanger was op het moment van uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud werd u gevraagd of u emotioneel en fysiek in staat was het persoonlijk onderhoud af

te leggen waarop u bevestigend antwoordde. Ook tijdens het persoonlijk onderhoud werd er meerdere malen gepolst naar uw gemoedstoestand. Er werd u meerdere malen uitdrukkelijk uitgelegd dat u steeds een pauze kon aanvragen wanneer u daar nood aan had en ook tijdens het persoonlijk onderhoud werden er verschillende pauzes ingelast (na 1u48 en na 3u18) (NPO, p. 3, 12, 18, 23). Na het persoonlijk onderhoud bezorgde uw advocate haar opmerkingen over het verloop van het persoonlijk onderhoud (dd. 6 augustus 2024 toegevoegd aan het administratieve dossier) waarin ze argumenteert dat de sfeer vaak geladen was tijdens het persoonlijk onderhoud – volgens uw advocate omdat onvoldoende rekening werd gehouden met uw specifieke kwetsbaarheid. Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat het verloop van het interview en de connectie tussen u en de medewerker van het CGVS goed verliep tot de vele tussenkomsten van uw advocate die haar opmerkingen met een nogal op zijn zachtst gezegd zijnde aanvallende ondertoon die effectief niet bevorderend waren voor de sfeer tijdens het persoonlijk onderhoud met name tussen uw advocate en de medewerkster van het CGVS. Deze laatste poogde wel dat dit geen impact had op de relatie met uzelf. Dat u zelf ook uw noden duidelijk aangaf tijdens het persoonlijk onderhoud demonstreert bovendien dat u zich voldoende veilig voelde om deze te communiceren en aan te geven aan de protection officer. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaf u aan dat u zich comfortabeler zou voelen met een vrouwelijke medewerker en tolk (zie vragenlijst CGVS, vraag 6). Het CGVS deed zijn uiterste best om aan deze vraag te voldoen. Door omstandigheden was er echter geen vrouwelijke tolk beschikbaar in de periode dat uw persoonlijk onderhoud ingepland diende te worden. U werd hier vervolgens van op de hoogte gebracht – dat een vrouwelijke tolk Luganda niet beschikbaar was op het moment van uw persoonlijk interview – maar dat er wel een vrouwelijke tolk Swahili beschikbaar was. Bijgevolg werd u in de dagen voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk de vraag gesteld of u een mannelijke tolk Luganda wenste, of een vrouwelijke tolk Swahili, waarbij u er mee akkoord ging om bijgestaan te worden door een mannelijke tolk (Luganda) (zie mails toegevoegd aan administratief dossier). De opmerking van uw advocate dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met uw vraag bijgestaan te worden door een vrouwelijk tolk houdt dan ook weinig steek. Op het einde van het persoonlijk onderhoud geeft u ook aan dat u alle vragen goed begrepen heeft en op alle vragen heeft kunnen antwoorden (NPO, p.25). Alle elementen in acht genomen kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze dan ook worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit het in uw dossier terug te vinden besluit tot vasthouding (in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats) door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ), dd. 11 juli 2024, blijkt dat u zich aan de grens aanbood om een verzoek om internationale bescherming in te dienen zonder in het bezit te zijn van een geldig reisdocument, noch van een geldig visum. U kon met name geen paspoort of ander reisdocument voorleggen, maar kon slecht enkele documenten op uw gsm tonen zoals een Rwandese identiteitskaart en een Ugandese vluchtelingenkaart). Via de verantwoordelijke maatschappij konden uiteindelijk uw vluchtgegevens en een kopie van uw (Rwandees) paspoort bekomen worden. U trachtte bijgevolg België binnen te komen zónder dat u in het bezit was van de in artikel 2 Vreemdelingenwet vereiste documenten en zonder dat u voldeed aan de in artikel 3 Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden waarop de Dienst Vreemdelingenzaken op 11 juli 2024 een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats nam.

Het gegeven dat u de grensautoriteiten heeft misleid in de zin van artikel 57/6/1, § 1, eerste lid c) van de Vreemdelingenwet door het feit dat u bij aankomst in België niet beschikte over de vereiste documenten om toegang te krijgen tot het Belgisch grondgebied rechtvaardigt dat een versnelde procedure wordt toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

U verklaart de Democratische Republiek Congo (DRC) in 2014 te hebben verlaten om uw familie te zoeken in Oeganda en veilig te zijn. U vreest bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst de discriminatie omwille van uw etniciteit (NPO, p.22-23).

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste, rust er op een verzoeker de verplichting om bij aanvang van de procedure de volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht vereist dat er verwacht wordt van de verzoeker dat hij of zij coherente, consistente en waarachtige verklaringen en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot diens identiteit, nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niet tegenstaande dat u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (NPO, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Zo dient vastgesteld te worden dat u er hoegenaamd niet in slaagt uw voorgehouden Congolese nationaliteit aannemelijk te maken. nochtans belangrijk voor de beoordeling van uw vrees voor vervolging en uw nood aan internationale bescherming. Identiteit, nationaliteit en herkomst maken immers de kernelementen uit in een asielpcedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielaanvraag kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke verzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan

internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vrees voor vervolging of het risico van ernstige schade ingeroepen wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal heeft dan ook terecht uw voorgehouden herkomst en nationaliteit grondig bevestigd en beoordeeld. Indien u beweert de Congolese nationaliteit te hebben, dan dient uw ingeroepen vrees voor vervolging of ernstige schade evenals de mogelijke nationale bescherming ten opzichte van de Democratische Republiek Congo te worden beoordeeld. Indien de verklaringen over de voorgehouden Congolese nationaliteit niet aannemelijk geacht worden, maakt u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk en dient de Commissaris-generaal te besluiten tot weigering van internationale bescherming.

Zo dient er ten eerste worden opgemerkt dat u en uw kind met een Rwandees paspoort reisden. U verklaart dat dit een vervalst paspoort is en dat uw persoonsgegevens op dit paspoort niet overeenstemmen met uw feitelijke persoonsgegevens. Uw verklaringen hieromtrent kunnen echter niet overtuigen. Zo verklaart u dat u niet uw eigen gegevens gebruikte omdat u reeds gekend stond met uw vingerafdrukken onder uw echte naam in Oeganda en u bang was dat dit anders zou uitkomen (NPO, p.4). Dit kan echter geen afdoende verklaring zijn voor het zogenaamd gebruiken voor een alias op een ander identiteitsdocument. U gebruikte immers dezelfde vingerafdrukken bij de aanvraag van het Rwandese paspoort. Aangezien vingerafdrukken uniek en persoonsgebonden zijn en daardoor gebruikt worden om individuen te identificeren, zou men u hoe dan ook geïdentificeerd hebben aan de hand van die vingerafdrukken ook al gebruikte u een andere naam.

Die vingerafdrukken diende u, volgens u, bovendien te geven op uw tweede afspraak aan de smokkelaar (NPO, p.6). Deze afspraak vond plaats in mei 2024, zo meent u (NPO, p.7). Nochtans blijkt dat uw Rwandees paspoort werd uitgegeven op 24 april 2024. Het is dan ook meer dan opvallend dat uw paspoort werd uitgegeven nog voor u uw vingerafdrukken en foto kon afgeven. Deze tegenstrijdigheid gebaseerd op vaststaande feiten keldert dan ook de geloofwaardigheid verder van uw beweerde Congolese nationaliteit en het zogenaamde valselijk bekomen Rwandese paspoort. Vervolgens zijn ook uw verklaringen over dit gebruikte paspoort weinig overtuigend. Gevraagd wat u immers diende te doen om dit vals paspoort te verkrijgen, meent u eerst dat er een foto diende genomen te worden en u uw handtekening diende te zetten op een wit papier (NPO, p.4). Nogmaals gevraagd of dit zeker alles was wat u hiervoor diende te doen, antwoordt u bevestigend. Het is enkel en alleen wanneer de protection officer u zelf aanreikt of u ook geen vingerafdrukken diende te geven, dat u opeens verklaart dit ook te moeten doen. Nochtans werd de vraag u tweemaal gesteld en maakte u daar tweemaal geen melding van.

Vervolgens dient er te worden opgemerkt dat u met dit paspoort heeft kunnen reizen en douaneposten heeft kunnen passeren. Meer zelfs, u heeft met dit vermeende vervalste paspoort zelfs een Chinees visum kunnen bemachtigen. Hoewel u aangeeft dat u aan de kant werd gehouden voor controle op de luchthaven in Kigali, werd u toch, zelfs na deze controle, toegelaten op het vliegtuig (NPO, p.10). Dat u deze reis zonder incidenten heeft kunnen maken en dat u een Rwandese identiteitskaart en paspoort heeft kunnen verkrijgen van de Rwandese autoriteiten demonstreert dat deze laatsten u als een van hun onderdanen beschouwen. Ook op de vragen waar dit paspoort momenteel is (aangezien de Belgische autoriteiten enkel een kopie konden bemachtigen via de vliegmaatschappij waarmee u gereisd heeft), blijken uw verklaringen bij het haar getrokken. U meent dat u tien minuten voor het opstijgen van het vliegtuig, u dan toch mocht boarden. Net voor u het vliegtuig instapte, diende u de paspoorten terug te geven aan de smokkelaar die samen met u geboord was. U heeft echter geen idee of de smokkelaar samen met u het vliegtuig heeft betreden of niet. Dit is echter zo onwaarschijnlijk dat u, samen aan de ingang van het effectieve vliegtuig, niet zou gezien hebben of de smokkelaar al dan niet mee instapte. Ook wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, blijft u weinig overtuigende verklaringen afleggen (NPO, p.10).

Bovendien werd er opgemerkt of u niet een legaal reisdocument kon verkrijgen in Oeganda indien u er daadwerkelijk als vluchteling erkend zou zijn. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt immers dat vluchtelingen in Oeganda over de mogelijkheid beschikken om een reisdocument, de Convention Travel Document (CTD), aan te vragen (zie administratief dossier). Geconfronteerd hiermee, antwoordt u weinig gericht op de vraag en meent u dat er bij UNHCR en bij de Office of the Prime Minister (OPM) veel Congolezen werken waardoor u het niet vertrouwd. Opvallend hierbij is dat u nochtans ook meerdere malen naar het OPM moest gaan tijdens uw asielprocedure (NPO, p.9-10). Dat dit toen, direct na de vermeende vervolgingsfeiten in DRC, geen probleem was, hoewel u wist dat men u zocht, is opvallend.

Bovendien is het Directoraat van Burgerzaken en Immigratiecontrole dat dit document uitvaardigt en niet het OPM zoals u aanhaalt. Wanneer u de afkorting gegeven wordt van dat specifiek reisdocument, namelijk CTD, heeft u bovendien geen idee waarover het gaat en verklaart u ook dat u geen informatie hierover heeft opgezocht. Dat is meer dan merkwaardig. Zeker omdat u verklaarde dat u alle mogelijke manieren raadpleegde om het land (Oeganda) op een legale wijze te verlaten. Dat u het echter niet liet om informatie in te winnen om het land op de meest voor de hand liggende manier, namelijk met een vluchtelingenpaspoort, te verlaten, doet dan ook serieus de wenkbrauwen fronsen.

De eerste pertinente vaststelling die het CGVS moet maken, is dan ook het feit dat u met een klaarblijkelijk authentiek Rwandees paspoort reisde, met een geldig Chinees visum, weliswaar met een andere naam dan

degene waarmee u een verzoek om internationale bescherming heeft aangevraagd, en dat u op geen enkele manier kan overtuigen wat betreft uw bewering dat het om een frauduleus bekomen paspoort zou gaan. Deze vaststelling doet dan ook al reeds ernstige vragen rijzen wat betreft uw voorgehouden Congolese nationaliteit.

Daarenboven slaagt u er ook verder niet in te overtuigen wat uw beweerde Congolese herkomst betreft wanneer u hierover uitgebreid bevraagd wordt tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS. Tijdens het persoonlijk onderhoud werden u meerdere vragen gesteld over uw beweerde achtergrond, hierbij steeds rekening houdend met uw profiel (met name een volwassen en tevens geschoolde vrouw die tot haar 25ste in haar land van herkomst heeft gewoond). Echter dient vastgesteld te worden dat u erg weinig informatie kon verstrekken die enige band tussen uw persoon en DRC aannemelijk maakt of die blij zou kunnen geven van enige voeling met de banyamulenge in DRC.

Ten eerste geeft u aan dat u in Kitchanga, DRC, verbleef vanaf 2003 tot het uiteindelijke beweerde vertrek uit uw land van herkomst in juni 2014 (NPO, p.11-12, 15). Aangezien u dan toch volgens uw beweringen zeker elf aaneensluitende jaren in uw geboortedorp woonde tot de leeftijd van 25 jaar, kan er redelijkerwijze verwacht worden dat u gedetailleerde en doorleefde verklaringen aflegt van dat dorp, uw directe leefomgeving en de veiligheidssituatie in deze regio. Dit is echter hoegenaamd niet het geval. Uw verklaringen zijn immers zo verwarrend en vaag dat het ernstige twijfels doet rijzen of u daar effectief heeft gewoond.

U meent dat uw dorp gekend staat omwille van het grootste vluchtelingenkamp in de regio (NPO, p.17). Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt zou dit dan de plaats Kitchanga moeten zijn dat vlak naast de gekende stad Kahe ligt (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Gevraagd of u Kahe kent, geeft u aan dat u de naam kent maar niet weet waar deze stad gelegen is (NPO, p.14). Ook Kizimba, een dorp in de onmiddellijke nabijheid van uw vermeend geboortedorp, kan u niet correct situeren (NPO, p.14). U spreekt nog van een rivier, Osso, die volgens u in de nabijheid van uw dorp zou stromen (NPO, p.12). Deze blijkt echter bij een andere Kitchanga (bij Pinga) te liggen (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Meer zelfs, wanneer u de naam wordt gegeven van een dorp, Biriba, dat gelegen is bij het andere Kitchanga (deze bij Pinga), verklaart u opeens dat dit dorp dichtbij gelegen is (NPO, p.12). Dat meer dan 70km als dichtbij bestempeld is toch bevreemdend en doet twijfels rijzen over uw aanwezigheid en feitelijke kennis van de regio.

Aangezien er in de Kivu regio verschillende plaatsen gekend staan onder de naam Kitchanga, wordt er u meermaals gevraagd om duidelijk te maken van welke stad/dorp u afkomstig bent gezien het belang van de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst. Doorheen het persoonlijk onderhoud slaagt u er echter hoegenaamd niet in duidelijk te maken van welke plaats u precies afkomstig zou zijn. U spreekt van een plaats dat gekend staat omwille van het grote IDP kamp, zodat het CGVS ervan uitgaat dat u de plaats bedoelt die in de buurt van de stad Kahe ligt, zoals hierboven aangehaald, maar u kan bijzonder weinig tot niets meer vertellen over deze plaats, en lijkt de twee plaatsen Kitchanga zelf door elkaar te halen (zie kaarten en informatie toegevoegd aan het administratieve dossier).

Deze opmerkelijke vaststellingen worden nog meer bevestigd wanneer u gevraagd wordt waar u precies in Kitchanga verbleef en wanneer gepolst wordt naar uw persoonlijke leefomgeving en -omstandigheden. U antwoordt daarop dat het in Masisi was. Wanneer u gewezen wordt dat dit de 'territoire' is, antwoordt u vaagweg met "Bashali is een dorp in Kitchanga. Het dorp was genaamd Bukito". Even later verandert u deze verklaring en meent u dat Bashali eigenlijk de chieftom is. Bukito zou volgens u een dorp zijn in Kitchanga waar u zou verbleven hebben (NPO, p.15). Gevraagd of er nog andere kleine dorpen zijn zoals Bukito in Kitchanga antwoordt u met "dat zijn degene die ik al zei, zoals Oso. Bashari zoals ik al zei. Ik zei er nog maar ik ben het vergeten" (NPO, p.16). Ten eerste dient er hier te worden opgemerkt dat u inderdaad deze namen al eerder vermeldde. Alleen was de vraag toen om de dorpen op te sommen die rond Kitchanga liggen en dus niet in . Ten tweede is het opvallend dat u dan opeens de namen vergeten bent van de kleinere dorpjes hoewel u deze daarvoor wel kon benoemen en dat de geografie van uw dorp niet tot parate kennis zou behoren. Ten derde, benoemt u hier opnieuw Bashali als dorp hoewel dit volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt eigenlijk een chieftom is (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Ook in uw eerdere opsomming van de omliggende dorpen noemt u Bahunde, wat ook een chieftom en geen dorp (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier) (NPO, p.12). Wanneer u vervolgens nogmaals de vraag wordt gesteld om de omliggende dorpen op te geven, maakt u melding van Rutshuru en Goma (NPO, p.16). Goma net als het dorp Rutshuru liggen echter 80 kilometer verwijderd van de door u genoemde woonplaats. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, geeft u Bulenga op, maar ook deze plaats is gelegen in de nabijheid van Goma (zie kaarten toegevoegd aan administratief dossier) (NPO, p.16). Bijgevolg kan er niet anders dan worden geconcludeerd dat u totaal geen voeling heeft met de regio. Zeker voor een volwassen vrouw die tevens haar middelbare school gelopen zou hebben in Kitchanga, missen uw verklaringen diepgang en doorleefdheid. Bovendien verklaarde u dat u tussen 1998 en 2003 telkens diende te verhuizen tussen IDP kampen toen de oorlog die woedde in de regio. Van iemand die zoveel rondgereisd zou hebben in de regio, kan er wel verwacht worden deze regio beter te kennen, ook al was u, volgens u, jong (al is dit uiteraard relatief aangezien u 25 jaar oud zou zijn geweest toen u DRC zou hebben verlaten). Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat in 1996, tijdens de eerste Afrikaanse Oorlog, reeds alle Tutsi's in Masisi geïdentificeerd en verbannen werden naar

vluchtelingenkampen in Gisenyi (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Dat u hier niets over vertelt, is eveneens bijzonder te noemen.

Vervolgens werd u gevraagd om uw dorp te beschrijven waar u dus jarenlang verbleven zou hebben. U blijft echter steken bij algemeenheden waardoor de omschrijving van uw dorp op quasi elke stad of dorp kan worden toegepast (NPO, p.17). Ook laat u het na om de grote drie meren die in de omgeving van het dorp liggen te vermelden. Verder wordt er u gevraagd naar grote evenementen of gebeurtenissen die gebeurd zijn in het laatste jaar dat u er woonde. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt immers dat er in februari 2013 een grootschalige massamoord plaatsvond in uw beweerde geboortedorp. Zo werden er 206 mensen gedood en een gelijk aantal huizen in brand gestoken (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). U slaagt er echter niet in om hiervan melding te maken, zelfs niet wanneer de protection officer u meerdere keren probeert in de juiste richting te sturen (NPO, p.19). Dat u dit groots bloedbad niet aanhaalt, ook al kreeg u meerdere malen de mogelijkheid dit wel te doen, is opnieuw erg merkwaardig te noemen.

Tot slot kan u ook enorm weinig duidelijkheid scheppen over uw familiegeschiedenis en de stam waartoe u verklaart te behoren. Zo heeft u geen idee waar uw ouders en grootouders geboren zijn. Nochtans is het net die afkomst die centraal stond in het haatdiscours tegenover de banyamulenge tijdens de recente conflicten in deze regio. U verklaart enkel te weten dat ze in Zuid-Kivu geboren zijn, maar kan daarbij niet het 'territory', 'chiefdom' of dorp specificeren. De reden voor deze onwetendheid probeert u te verklaren omdat u de mogelijkheid niet had om deze informatie te vragen aan uw ouders (NPO, p.20). Nochtans, van iemand die verklaart gediscrimineerd te zijn geweest omwille van zijn etnie/herkomst kan toch verwacht worden zich hierover meer te informeren. Ook over de rol die uw stam had in de oorlogen, blijft u opvallend vaag (NPO, p.23-24). Nochtans blijken zij een zeer prominente rol te hebben gespeeld in de recente conflicten en is het merkwaardig dat u gewoon vermeldt dat zij hun eigendommen verdedigden zonder daarbij meer te specificeren of meer gedetailleerd te antwoorden hoewel dit wel bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud zeer uitdrukkelijk werd gevraagd dit te doen (NPO, p.3). Uw vage verklaringen met betrekking tot uw familie als uw stam trekken finaal een streep door de geloofwaardigheid van uw voorbehouden herkomst uit DRC.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u verschillende documenten neer. Ten eerste dient hierbij te worden opgemerkt dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig vluchtrelaas te herstellen. Documenten kunnen slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing, niet het geval is.

U legt verschillende kopieën van medische attesten uit Oeganda, kopieën van politierapporten uit Oeganda, een kopie van een dorpsraad en kopieën van twee briefjes neer. Deze betreffen de vermeende vervolgingsfeiten die u verklaart te hebben meegemaakt in Oeganda. Ook legt u een kopie voor van een hervestigingsaanvraag van RSC Africa en CWS in Oeganda, en een kopie van de geboorteregistratie van uw dochter in Oeganda. Kopieën zijn echter gemakkelijk te vervalsen en hebben bijgevolg geen of een erg beperkte bewijswaarde. Verder legt u ook nog een kopie voor van een refugee family attest neer. Hierbij dient te worden opgemerkt dat hoewel het document verklaart uitgegeven te zijn op 19 juni 2024, de stempel dateert van 21 februari 2018. Deze discrepantie is op zijn minst merkwaardig. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat zulke documenten gemakkelijk te vervalsen zijn (zie administratief dossier). Verder legt u ook nog uw origineel 'refugee identity card' voor. U verklaart deze per post te hebben ontvangen nadat u hier aangekomen was in België. Om dit te staven legt u een kopie voor van de DHL brief. Hierbij dient er te worden opgemerkt dat deze niet gericht is aan u waardoor het onmogelijk op te maken is of u deze brief uw vermeende vluchtelingenkaart bevatte. Het document bevat bovendien – net als de andere neergelegde 'Oegandese' documenten – een andere naam dan deze vermeld op het Rwandese paspoort waarmee u gereisd heeft – en waarvan de authenticiteit niet in twijfel kan worden getrokken zodat de vraag gesteld kan worden of de door u neergelegde Oegandese documenten ofwel authentiek zijn, ofwel aan u (en niet aan een andere persoon) toebehoren. In ieder geval kunnen deze door u neergelegde documenten geen ander licht schijnen op bovenstaande pertinente vaststellingen wat betreft de door u aangehaalde en voorgehouden Congolese nationaliteit.

Tot slot legde u ook nog een screenshot neer van uw verblijfskaart in Rwanda onder dezelfde naam waarmee u reisde, en een screenshot van uw reisroute van Peking naar Rwanda, ook onder dezelfde naam waarmee u reisde.

Aangezien u in uw eerste interview niet specificeerde waar u exact geboren bent en woonde in de DRC, werd er u dan ook een kort verzoek om inlichtingen gestuurd op 23 juli 2024 met daarin enkele korte en duidelijke vragen over uw herkomst. U verstuurdte uw antwoorden de volgende dag, op 24 juli 2024 naar uw advocate. Gezien de versnelde procedure en bijhorende korte termijnen, en het feit dat het Commissariaat-generaal nog niets mocht ontvangen op 25 juli 2024, werd er een herinneringsmail gestuurd. Daarop werd er diezelfde dag geantwoord dat u meer tijd nodig zou hebben om uw antwoorden te formuleren. Opvallend aangezien u reeds al uw antwoorden de dag eerder had verstuurd naar uw advocate. Deze laatste stuurde pas in de namiddag van 29 juli 2024, de dag voor het persoonlijk onderhoud, het antwoord door van u naar het Commissariaat-generaal. Daarnaast ontving het CGVS een schrijven van uw advocaat op 6 augustus 2024,

zoals hierboven vermeld, waarin geen enkele inhoudelijke opmerking aangehaald wordt, maar enkel ingegaan wordt op het verloop van het interview dat volgens uw advocate op een inadequate manier gevoerd werd doordat er te weinig rekening zou zijn gehouden met uw kwetsbaarheid. Hierbij dient ten eerste opgemerkt te worden dat ook de rol van een advocate tijdens het persoonlijke onderhoud een belangrijke rol kan spelen om bij te dragen aan het goede verloop van een interview. Een negatief ingestelde, en zelfs wat intimiderende houding van de advocaat, ten aanzien van de medewerker(s) van het CGVS draagt om evidente redenen niet bij tot een goed verloop van het persoonlijk onderhoud, en is dus zeker niet in uw belang. Hoewel het CGVS (ter goeder trouw) vermoedt dat uw advocaat enkel tussenkomt ter verdediging van uw persoonlijk belang, is dergelijke negatieve houding te betreuren aangezien het het doel en de taak van het CGVS enkel is uw nood aan internationale bescherming te evalueren hierbij uiteraard rekening houdend met uw persoonlijke situatie en profiel. De eenzijdige benadering en de eenzijdige gerichte verwijten van uw advocate namens de medewerker van het CGVS werden in acht genomen bij de evaluatie van uw aangehaalde vrees, maar werden als te gemakkelijke vergoelijking beschouwd wat betreft de niet-geloofwaardigheid van uw herkomst, en als een te eenzijdige versie van het verloop van het persoonlijk onderhoud zoals hierboven ook reeds aangehaald, en tevens zonder enig inzicht over de eigen impact van elke aanwezige partij tijdens het interview.

Tot slot ontving het CGVS op 9 augustus 2024 nog een schrijven van uw advocate waarin een kopie van uw UNHCR vluchtelingenattest wordt toegevoegd ter staving van uw Congolese nationaliteit (toegevoegd aan het administratieve dossier in de groene map). In dit attest staat uw naam vermeld zoals opgegeven voor de Belgische asielinstanties, en ook uw Congolese nationaliteit. Zoals hierboven echter vermeld dienen neergelegde documenten in lijn te liggen met overtuigende verklaringen en hebben zij een ondersteunende waarde. Het CGVS kan echter niet anders besluiten dan dat u hoegenaamd niet kan overtuigen wat betreft uw beweerde Congolese herkomst gezien uw erg beperkte, incoherente en totaal niet doorleefde verklaringen over uw beweerde herkomst uit Oost-Congo. U slaagt er zelfs niet in om duidelijk te maken waarvan u precies afkomstig bent in de Kivu regio. Opvallend is dat op het UNHCR document vermeld staat dat u geboren zou zijn in Goma, en dus niet van Kitchanga, zoals u beweert voor het CGVS, en dat u in Masisi, Masisi, gewoond zou hebben, en dus ook niet Kitchanga. Dergelijke opvallende discrepanties bevestigen enkel maar uw ongeloofwaardige herkomst. Dat UNHCR eventueel een ander oordeel velt, en uw Congolese herkomst niet in vraag stelt, doet niets af aan het feit dat het CGVS een eigen individueel onderzoek voert naar de door u naar voren gebrachte feiten en persoonsgegevens – los van het oordeel van andere (asiel)instanties van andere lidstaten of internationale organisaties.

Uw vertrouwenspersoon van NANSEN VZW stuurde haar opmerkingen schriftelijk door op 2 augustus 2024. Ook in deze aan het CGVS bezorgde opmerkingen wordt voornamelijk gefocust op uw kwetsbaar profiel en het verloop van het persoonlijk onderhoud – en liggen bijgevolg in lijn met de opmerkingen van uw advocate waarover hierboven reeds werd ingegaan. De enige inhoudelijke opmerkingen gaan over het feit dat er geen vragen werden gesteld naar het vermeende seksuele geweld dat u is aangedaan in uw land van herkomst en/of de plaats waar u nadien verbleef. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in eerste instantie op uw beweerde herkomst gefocust werd aangezien dit van cruciaal belang is voor de beoordeling van de door u aangehaalde vrees – die geëvalueerd dient te worden ten aanzien van uw beweerde land van herkomst. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw vermeende herkomst, dient besloten te worden dat u er niet in slaagt zicht te geven op uw land van herkomst of op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw aankomst in België – een cruciaal element in de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Aangezien u over dit cruciale element geen zicht weet te geven, is het voor het CGVS ook onmogelijk uitspraak te doen over de door u aangehaalde vervolgingsfeiten aangezien geen zicht wordt geboden op de plaats waar deze feiten zich zouden hebben afgespeeld. Dit is dan ook de reden waarom tijdens het persoonlijk onderhoud voornamelijk gefocust werd op uw beweerde herkomst weliswaar rekening houdend met uw naar voren gebracht kwetsbaar profiel.

Betreffende de vervolgingsfeiten in Oeganda dient er te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal zich ten aanzien van het beweerde land van herkomst baseert voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming gebeurd, in casu DRC, maar zoals gezegd weet u niet te overtuigen wat uw beweerde land van herkomst betreft. Indien u daadwerkelijk slachtoffer was van seksueel geweld in Oeganda, brengt het CGVS daar uiteraard begrip voor op, en brengt dit in rekening tijdens het verloop van het persoonlijk onderhoud, maar het CGVS dient om evidente redenen zoals gezegd de vrees te beoordelen ten aanzien van het land van herkomst – waar u dus geen zicht over geeft.

Wat betreft de andere opmerkingen over het verloop van het persoonlijk onderhoud, dient het volgende opgemerkt te worden. Het CGVS tracht in de mate van het mogelijke rekening te houden met het specifieke profiel van elke verzoeker – hierbij een balans/evenwicht zoekend om ook de nodige vragen te stellen aan verzoeker om de nood aan bescherming in te schatten. Waar aangehaald wordt dat er slechts twee pauzes werden genomen tijdens de hele duur van het interview, dient aangehaald te worden dat bij aanvang van het persoonlijk onderhoud duidelijk werd kenbaar gemaakt dat u steeds om een pauze kon vragen indien nodig – iets wat u later tijdens het interview ook effectief deed – en waar ook rekening mee werd gehouden en waar op werd ingegaan. De opmerking dat het interview te lang was – rekening houdend met uw persoonlijke situatie – kadert uiteraard ook in de taak van het CGVS om een gedegen oordeel te vellen over de

aangehaalde vrees waarvoor de nodige tijd vereist is om alle info te verzamelen – om tot een gegronde evaluatie te komen. Vandaar dat steeds wordt aangegeven dat u (of uw vergezellende advocaat/vertrouwenspersoon) steeds om een pauze kunnen vragen om even tot rust te komen. Wat betreft een andere opmerking dat het interview een opeenvolging van vragen was, en niet aangepast aan uw profiel, dient eveneens opgemerkt te worden dat het CGVS uw aangehaalde vrees moet beoordelen en dit doet door u inderdaad een reeks van vragen voor te leggen, weliswaar aangepast aan uw voorgehouden profiel, om in casu een beoordeling te maken van uw beweerde regio van herkomst. Dit kan het CGVS om evidente redenen enkel doen aan de hand van een combinatie van open vragen en gerichte meer gesloten vragen.

Tot slot wat betreft de opmerkingen over de aanwezige tolk, merkt het CGVS op dat de aanwezige protection officer effectief de tolk eenmaal moest aanmanen om alles letterlijk te vertalen wat u hem vertelde, wat de tolk dan ook effectief deed. In ieder geval, zelfs uw opmerkingen in acht nemend over de aanwezige tolk en de kwaliteit van de vertaling, kan het CGVS niet anders dan tot de conclusie komen dat u niet kan overtuigen wat uw herkomst betreft gezien uw erg beperkte geografische kennis, maar ook door een geheel gebrek aan doorleefde antwoorden op de door u gestelde vragen over uw regio van herkomst. Deze gebrekkige kennis en gebrek aan doorleefde antwoorden toeschrijven aan de aanwezige tolk is dan ook te kort door de bocht en een te makkelijke vergoelijking voor uw ontoereikende antwoorden op de door u gestelde vragen over uw herkomst.

Aangezien u er niet in slaagt uw beweerde Congolese herkomst aannemelijk te maken, kan er om evidente redenen ook geen geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die aan deze herkomst verbonden zouden zijn. De reactie van uw advocate dat er onvoldoende ingegaan werd op de periode/vervolgingsfeiten in Oeganda is dan ook niet dienstig aangezien het CGVS zich richt op de voorgehouden nationaliteit/herkomst en de feiten die zich zouden hebben voorgedaan in het beweerde land van nationaliteit.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 48/9, 57/6 en 57/6/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) gelezen in samenhang met de artikelen 33 en 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Asielprocedurerichtlijn), van de artikelen 29, 30, 32 en 34 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 4 en 24 van het Handvest voor de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 22 van de Grondwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de

Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Eerste onderdeel

Verzoekster stelt vooreerst dat haar procedurele noden werden toegekend maar dat deze manifest ontoereikend zijn.

Verzoekster wijst er ten eerste op dat zij een vrouwelijke tolk Luganda had gevraagd maar dat zij diende te kiezen tussen een mannelijke tolk Luganda of een vrouwelijke tolk Swahili. Verzoekster associeert Swahili met haar Swahilisprekende agressors zodat enkel de bijstand overbleef van een mannelijke tolk Luganda. Verzoekster wijst er vervolgens op dat het persoonlijk onderhoud 4,5 uur heeft geduurd en dat er slechts twee pauzes waren, waarvan de eerste moest gevraagd worden door verzoeksters raadvrouw. Verzoekster wijst erop dat zij opgevolgd wordt door een psychologe die bevestigt dat verzoekster last had van vergetelheid en verwardheid, verzoekster heeft moeite zich zaken te herinneren uit haar verleden, ze geraakte inwendig emotioneel overspoeld en vertoonde symptomen van dissociatie tijdens het gehoor. Verzoekster voegt een psychologisch attest bij het verzoekschrift waarin wordt gesteld dat verzoekster sporen van PTSS vertoont. Dat de *protection officer* meermaals heeft geïnformeerd naar de gemoedstoestand van verzoekster, betreft een in de praktijk retorische vraag die niet kan volstaan om te spreken van gepaste procedurele noden. Verzoekster meent dat een juiste inschatting van haar verhoogd kwetsbaar profiel van groot belang is voor het juist beoordelen van de procedurele noden. Haar profiel is bijzonder relevant voor een correcte en respectvolle vraagstelling, maar integendeel werd het verhoor ingezet met een spervuur aan vragen over het Rwandees paspoort waarmee verzoekster reisde. Verzoekster meent dat dergelijke specifieke vraagstelling niet ressorteert onder het aangekondigde luik "persoonlijke achtergrond en familie". In tegenstelling tot wat werd aangekondigd, bestond het gehoor niet uit een reeks vragen over haar persoonlijke achtergrond en familie, gevolgd door vragen over de neergelegde documenten en de vraag om haar verhaal te vertellen en de redenen voor vertrek uit het land van herkomst uit te leggen.

Verzoekster wijst erop dat NANSEN benadrukt dat verzoekers om internationale bescherming in kwetsbare situaties, met name slachtoffers van seksueel geweld en gendergerelateerd geweld, nood hebben aan een aangepast onderzoek, zowel in de context van de bijzondere procedurele noden als inzake de vaststelling van de vluchtelingenstatus. Zowel verzoeksters raadvrouw als de vertrouwenspersoon van NANSEN hebben de opmerking geformuleerd dat er niet genoeg rekening werd gehouden met de bijzondere procedurele noden van verzoekster en dat dit gevolgen heeft voor de beoordeling van de gegrondheid van haar verzoek om internationale bescherming.

Tweede onderdeel

Verzoekster meent vervolgens dat haar verhoogd kwetsbaar profiel als slachtoffer van herhaald seksueel geweld niet afdoende in acht werd genomen. Daarbij komt dat ze zich in detentie bevindt in een terugkeerwoning, dit verzwaart haar kwetsbare situatie, het onderzoek van haar verzoek verloopt volgens de grensprocedure en dus versneld. Verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad in dit verband. Dit heeft ook gevolgen voor haar mentale gezondheid.

Verzoekster is het slachtoffer van fysiek geweld en ernstig seksueel geweld. Zij wenste psychologische begeleiding maar wegens de zomervakantie kon dit pas starten na het persoonlijk onderhoud. Verzoekster is zwanger als gevolg van de groepsverkrachting en zij is alleenstaande moeder van een minderjarige dochter. Verzoekster meent dat de vraagstelling tijdens het persoonlijk onderhoud niet op haar maat was afgestemd, de vraagstelling was soms niet ernstig en overstijgt haar profiel. De psychologe die verzoekster intussen opvolgt, spreekt van zeer duidelijke symptomen van PTSS, verzoekster had tijdens het gehoor last van vergetelheid en verwardheid, ze had moeite om zich zaken te herinneren, geraakte emotioneel overspoeld en vertoonde symptomen van dissociatie.

Derde onderdeel

Verzoekster meent dat het persoonlijk onderhoud meerdere belangrijke tekortkomingen kende. Zij somt dit op als volgt:

- gebrek aan professionaliteit van de aanwezige tolk en twijfel aan de kwaliteit van de vertolking;
- houding van de dienstdoend ambtenaar die niet beantwoordde aan de eisen gesteld door het gehoorhandvest;
- gebrek aan gepaste reactie op de onthulling van seksueel geweld door verzoekster, waarbij verzoekster niet werd gehoord over haar asielmotieven ten gronde, zij werd enkel gehoord over haar herkomst (haar paspoort en haar kennis van de regio) en niet over het seksueel geweld dat ze ondergaan heeft;

- vertraagd en bijzonder stresserend verloop van de procedure met betrekking tot de besluitvorming van het CGVS, waarbij de beslissing werd ingetrokken en het nog even wachten was op de kennisgeving daarvan en op een nieuwe beslissing;
- de opbouw van het gehoor beantwoordde niet aan de kennisgeving bij wijze van inleiding meegedeeld: spervuur van vragen over het Rwandees paspoort in plaats van de gebruikelijke bevraging van de personalia zoals aangekondigd;

Vierde en vijfde onderdeel

Verzoekster meent dat de documenten die zij heeft neergelegd, de essentiële aspecten van haar asielrelaas ondersteunen. Zij legt documenten voor aangaande haar erkenning als Congolees vluchteling door de UNHCR Oeganda, aangaande het feit dat ze slachtoffer is van doodsb bedreigingen, fysiek geweld en herhaald seksueel geweld, inzake haar zwangerschap en moederschap van een minderjarige dochter en inzake haar profiel als Congolese.

Verzoekster meent dat de bewijskracht van de neergelegde documenten miskend wordt, deze documenten werden niet met haar overlopen en ze werd er niet diepgaand over ondervraagd. Dat de stukkenbundel pas daags voor het gehoor werd neergelegd, mist echter elke relevantie.

Zesde onderdeel

Verzoekster meent dat haar erkenning als vluchteling door het UNHCR wel degelijk gevolgen heeft voor de beoordeling van haar nood aan internationale bescherming, maar dat hiermee geen rekening werd gehouden, zonder een onderzoek te voeren naar de authenticiteit van dit document.

Zevende onderdeel

Verzoekster meent dat de vragen die haar gesteld werden (algemene kennisvragen) om de geografische regio van herkomst van verzoekster te achterhalen, niet adequaat is, zeker wanneer de verzoeker zich in een kwetsbare situatie bevindt. Verzoekster vertoont geattesteerde symptomen van PTSS, had last van vergetelheid en verwardheid, vertoonde symptomen van dissociatie.

Achtste onderdeel

Verzoekster meent dat de asielmotieven die zij heeft ingeroepen onderbelicht zijn gebleven zoals het seksueel geweld dat ze onderging in Congo, haar verblijf en de omstandigheden ervan in Oeganda, de bedreigingen aan haar adres, het fysiek en seksueel geweld waarvan ze het slachtoffer was, de procedure die ze heeft doorlopen inzake de poging tot hervestiging in de Verenigde Staten.

Negende onderdeel

Ten slotte gaat verzoekster in op de motieven van de bestreden beslissing, meer bepaald dat verzoekster met een authentiek Rwandees paspoort zou hebben gereisd, verzoekster meent dat het niet bij haar ligt om te bewijzen dat ze niet over de Rwandese nationaliteit beschikt. Verzoekster betwist ook de motieven inzake haar regio van herkomst omdat de vraagstelling niet was aangepast aan haar specifiek kwetsbaar profiel.

Verzoekster vraagt in hoofdorde haar de vluchtelingenstatus toe te kennen, ondergeschikt vraagt zij om de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te krijgen en uiterst ondergeschikt vraagt ze de bestreden beslissing te vernietigen.

3.2. Stukken

3.2.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken:

1. *Kopie van de bestreden beslissing dd. 14/8/24 met kennisgeving op 20/8/2024*
2. *Opmerkingen van NANSEN overgemaakt op 2/8/2024 na het persoonlijk onderhoud*
3. *Opmerkingen en aanvullende opmerkingen geformuleerd door ondergetekende op 9/8/2024 en 11/8/2024*
4. *Eerste negatieve beslissing CGVS van 09/08/2024 overgemaakt per mail op 12/08/2024*
5. *Schrijven van ondergetekende dd 12/08/2024 aan CGVS inzake ontbreken opmerkingen NANSEN + Schrijven van ondergetekende op 19/8/2024 inzake uitblijven van de aangekondigde beslissing*
6. *Intrekking beslissing CGVS dd 13/08/2024 met kennisgeving op 20/08/2024*
7. *BJB aanstelling voor verzoekster*
8. *Psychologisch rapport mbt verzoekster – symptomen van PTSS*
9. <https://www.rvv-cce.be/fr/actua/conseil-interroge-cour-justice-sur-directive-procedure201332u>
10. <https://iris.who.int/handle/10665/353569>

11. Klachtneerlegging tegen de dienstdoend medewerker bij het CGVS op 29/08/2024
12. Geïventariseerd stukkenbundel overgemaakt op 29/7/2024
13. Communicatie tussen UNHCR België en NANSEN + attest registratie als vluchteling UNHCR
14. Congolese electorale kaart van verzoekster ontvangen per mail op 30/8/24
15. Brief CGVS met verzoek om aanvullende informatie dd 23/07/2024
16. <https://nansen-refugee.be/nl/2018/12/10/nansen-note-3-beoordeling-van-debewijsmiddelen-inzake-asiel/>
17. <https://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain?page=search&docid=52a098e34&skip=0&query=IA%20secretary%20of%20State%20for%20the%20home%20department%20intervener>
18. <https://bit.ly/3xkTL3F>
19. Foto van omslag van postzending DHL
19. Foto van omslag van postzending DHL
20. Mail van terugkeercoach inzake onzekerheid over ontvangst van de DHL zending op het adres van het opvangcentrum wegens verlof
21. <https://www.unhcr.org/media/full-report-beyond-proof-credibility-assessment-eu-asylumssystem>

3.2.2. Op 19 september 2024 dient verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota in waarbij volgende stukken worden gevoegd:

- een kopie van een “*USRP Refugee Referral Form*” van HIAS Refugee Trust of Kenya in Oeganda op naam van verzoekster van 6 februari 2018 (stuk 1);
- een artikel inzake de taal Kinyabwisha die verzoekster beheerst en die wordt gesproken in Noord Kivu, verzoeksters regio van herkomst (stuk 2).

3.2.3. Ter zitting van 20 september 2024 legt verzoekster nog een aanvullende nota voor waarbij volgende stukken worden gevoegd:

- een attest van de directeur van HIAS “*Third Country Solutions*” van 19 september 2024 waarin gesteld wordt dat verzoekster als vluchteling in Oeganda een hervestigingsprocedure heeft opgestart (stuk 1);
- een USRAP *interview card* waarin vermeld wordt dat verzoekster werd geïnterviewd op 15 september 2021 in het Kiswahili (stuk 2).

3.3. Beoordeling

3.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

3.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.3.1. In de bestreden beslissing wordt eerst gemotiveerd dat aan verzoekster bijzondere procedurele noden werden toegekend en waarom de versnelde procedure wordt toegepast.

Vervolgens wordt gemotiveerd dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat verzoekster er niet in is geslaagd om een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken:

(i) verzoekster heeft niet voldaan aan de plicht tot medewerking, ze slaagt er hoegenaamd niet in om haar voorgehouden Congolese nationaliteit aannemelijk te maken nu zij klaarblijkelijk reisde met een authentiek Rwandees paspoort met een geldig Chinees visum, weliswaar met een andere naam, waarvan ze niet kan overtuigen dat het om een frauduleus verkregen paspoort zou gaan; dit doet ernstige vragen rijzen over verzoeksters voorgehouden Congolese nationaliteit:

a) verzoekster en haar kind reisden met een Rwandees paspoort, haar verklaringen dat dit een vervalst paspoort is, kunnen niet overtuigen;

b) verzoekster heeft met dit paspoort kunnen reizen en douaneposten passeren, ze heeft er een Chinees visum mee verkregen; dat verzoekster deze reis zonder incidenten heeft kunnen maken en dat zij een Rwandese identiteitskaart en paspoort heeft kunnen verkrijgen van de Rwandese autoriteiten, toont aan dat deze laatste verzoekster als een van hun onderdanen beschouwen; verzoeksters verklaringen over waar dit paspoort momenteel is, blijken onwaarschijnlijk en weinig overtuigend;

c) de vraag rijst of verzoekster geen legaal reisdocument kon verkrijgen in Oeganda indien zij daar daadwerkelijk als vluchteling erkend zou zijn, vluchtelingen in Oeganda beschikken immers over de mogelijkheid om een reisdocument aan te vragen; hiermee geconfronteerd antwoordt verzoekster dat er daar (bij de *Office of the Prime Minister – OPM*) veel Congolezen werkten waardoor zij het niet vertrouwd, het is opvallend dat verzoekster daar dan wel naartoe ging tijdens haar asielprocedure, op een ogenblik direct na de vermeende vervolgingsfeiten in DRC; verzoekster heeft ook geen idee waarover het gaat als haar de naam van het specifiek reisdocument wordt gegeven, dit terwijl zij verklaard had alle mogelijke manieren te hebben geraadpleegd om Oeganda op een legale wijze te verlaten;

(ii) verzoekster slaagt er evenmin in te overtuigen wat haar Congolese herkomst betreft wanneer zij hierover uitgebreid wordt ondervraagd tijdens het persoonlijk onderhoud, zij kon zeer weinig informatie verstrekken die enige band tussen haar persoon en de DRC aannemelijk maakt of die blijk zou kunnen geven van enige voeling met de banyamulenge in DRC:

a) verzoekster geeft aan dat zij in Kitchanga, DRC verbleef vanaf 2003 tot juni 2014, haar verklaringen over haar dorp, haar directe leefomgeving en de veiligheidssituatie in deze regio zijn echter zo verwarrend en vaag dat dit ernstige twijfels doet rijzen of ze daar effectief heeft gewoond;

b) er werd haar gevraagd om haar dorp te beschrijven waar ze jarenlang verbleven zou hebben, ze blijft echter steken bij algemeenheden en laat na om de drie grote meren in de omgeving te vermelden en de grootschalige massamoord in haar dorp in februari 2013;

c) verzoekster kan weinig duidelijkheid scheppen over haar familiegeschiedenis en de stam waartoe ze verklaart te behoren; over de rol van haar stam in de oorlogen blijft ze opvallend vaag;

(iii) de documenten die verzoekster voorlegt hebben enkel een ondersteunende werking en kunnen op zichzelf de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas niet herstellen, *in casu* zijn verzoeksters verklaringen niet geloofwaardig:

a) de documenten uit Oeganda betreffen allemaal kopieën die gemakkelijk te vervalsen zijn en een beperkte bewijswaarde hebben; het *refugee family attest* werd uitgegeven op 19 juni 2024 maar de stempel dateert van 21 februari 2018; het is onduidelijk hoe verzoekster in het bezit gekomen is van de originele *refugee identity card* en dit document bevat een andere naam dan deze vermeld op het authentiek Rwandees paspoort waarmee verzoekster gereisd heeft, zodat de vraag rijst of de Oegandese documenten ofwel authentiek zijn ofwel aan verzoekster toebehoren; deze documenten werpen geen ander licht op de vaststellingen inzake verzoeksters voorgehouden Congolese nationaliteit;

b) er werd verzoekster een kort verzoek om inlichtingen verstuurd op 23 juli 2024 met daarin vragen over haar herkomst, verzoekster verstuurd haar antwoorden op 24 juli 2024 naar haar advocaat, op 25 juli 2024 stuurde het CGVS een herinneringsmail, op 29 juli 2024 stuurde de advocaat de antwoorden van verzoekster door naar het CGVS;

c) verzoeksters advocaat stuurde op 6 augustus 2024 een schrijven met opmerkingen over het verloop van het interview, deze werden in acht genomen bij de evaluatie van verzoeksters aangehaalde vrees maar worden niet als een vergoelijking beschouwd wat betreft de niet-geloofwaardigheid van verzoeksters herkomst;

d) op 9 augustus 2024 ontving het CGVS een kopie van verzoeksters UNHCR-vluchtelingenattest ter staving van haar Congolese nationaliteit, hierop wordt de naam vermeld die verzoekster opgaf bij de Belgische asielinstanties; neergelegde documenten dienen in lijn te liggen met geloofwaardige verklaringen en hebben een ondersteunende waarde; verzoekster kan echter in het geheel niet overtuigen wat haar Congolese herkomst betreft en het is opvallend dat op dit document staat dat zij geboren zou zijn in Goma en niet in Kitchanga zoals ze beweerde en dat ze in Masisi, Masisi gewoond zou hebben en dus niet in Kitchanga; deze discrepanties bevestigen enkel maar haar ongeloofwaardige herkomst; dat het UNHCR eventueel een ander oordeel velt en verzoeksters Congolese herkomst niet in vraag stelt, doet niet af aan het feit dat het CGVS een eigen individueel onderzoek voert naar de voorgebrachte feiten en persoonsgegevens;

e) op 2 augustus 2024 bezorgde verzoeksters vertrouwenspersoon van NANSEN vzw schriftelijke opmerkingen aan het CGVS; deze gaan in op het verloop van het persoonlijk onderhoud, er werd hierboven reeds ingegaan op de opmerkingen van verzoeksters advocaat die in dezelfde lijn liggen; de inhoudelijke opmerkingen betreffen het feit dat er geen vragen werden gesteld over het vermeende seksuele geweld dat verzoekster is aangedaan in haar land van herkomst en/of de plaats waar ze nadien verbleef, in dit verband wordt opgemerkt dat in eerste instantie werd gefocust op verzoeksters beweerde herkomst aangezien dit van cruciaal belang is voor de beoordeling van haar aangehaalde vrees; aangezien verzoekster hierop geen zicht kon geven, is het voor het CGVS onmogelijk om uitspraak te doen over de vervolgingsfeiten die verzoekster aanhaalt, dit is de reden waarom werd gefocust op verzoeksters beweerde herkomst, weliswaar rekening houdend met het door verzoekster naar voor gebrachte kwetsbaar profiel; indien verzoekster daadwerkelijk het slachtoffer was van seksueel geweld in Oeganda, brengt het CGVS daarvoor begrip op en brengt dit in rekening tijdens het verloop van het persoonlijk onderhoud, maar verzoeksters vrees dient beoordeeld te worden ten opzichte van het land van herkomst, waarop verzoekster geen zicht geeft;

f) er wordt ingegaan op de opmerkingen die werden gegeven inzake de tolk en geconcludeerd dat verzoeksters gebrekkige kennis en gebrek aan doorleefde antwoorden op de vragen over haar regio van herkomst, toeschrijven aan de aanwezige tolk te kort door de bocht is en een te makkelijke vergoelijking voor verzoeksters ontoereikende antwoorden;

(iv) aangezien verzoekster er niet in slaagt haar beweerde Congolese herkomst aannemelijk te maken, kan er ook geen geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die aan deze herkomst verbonden zijn; de opmerking dat onvoldoende werd ingegaan op de vervolgingsfeiten in Oeganda is niet dienstig aangezien het CGVS zich richt op de voorgehouden nationaliteit/herkomst en de feiten die zich zouden hebben voorgedaan in het beweerde land van nationaliteit.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.3.2. Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de

bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Bijzondere procedurele noden

Het feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, geeft op zichzelf niet aan dat verzoekster niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 August 2020, p. 89). Om onderstaande redenen kan verzoekster niet gevolgd worden waar zij aanvoert dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar kwetsbaar profiel.

Blijkens de bestreden beslissing werden aan verzoekster steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming:

“Na analyse van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u vier maanden zwanger was op het moment van uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud werd u gevraagd of u emotioneel en fysiek in staat was het persoonlijk onderhoud af te leggen waarop u bevestigend antwoordde. Ook tijdens het persoonlijk onderhoud werd er meerdere malen gepolst naar uw gemoedstoestand. Er werd u meerdere malen uitdrukkelijk uitgelegd dat u steeds een pauze kon aanvragen wanneer u daar nood aan had en ook tijdens het persoonlijk onderhoud werden er verschillende pauzes ingelast (na 1u48 en na 3u18) (NPO, p. 3, 12, 18, 23). Na het persoonlijk onderhoud bezorgde uw advocate haar opmerkingen over het verloop van het persoonlijk onderhoud (dd. 6 augustus 2024 toegevoegd aan het administratieve dossier) waarin ze argumenteert dat de sfeer vaak geladen was tijdens het persoonlijk onderhoud – volgens uw advocate omdat onvoldoende rekening werd gehouden met uw specifieke kwetsbaarheid. Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat het verloop van het interview en de connectie tussen u en de medewerker van het CGVS goed verliep tot de vele tussenkomsten van uw advocate die haar opmerkingen met een nogal op zijn zachtst gezegd zijnde aanvallende ondertoon die effectief niet bevorderend waren voor de sfeer tijdens het persoonlijk onderhoud met name tussen uw advocate en de medewerkster van het CGVS. Deze laatste poogde wel dat dit geen impact had op de relatie met uzelf. Dat u zelf ook uw noden duidelijk aangaf tijdens het persoonlijk onderhoud demonstreert bovendien dat u zich voldoende veilig voelde om deze te communiceren en aan te geven aan de protection officer. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaf u aan dat u zich comfortabeler zou voelen met een vrouwelijke medewerker en tolk (zie vragenlijst CGVS, vraag 6). Het CGVS deed zijn uiterste best om aan deze vraag te voldoen. Door omstandigheden was er echter geen vrouwelijke tolk beschikbaar in de periode dat uw persoonlijk onderhoud ingepland diende te worden. U werd hier vervolgens van op de hoogte gebracht – dat een vrouwelijke tolk Luganda niet beschikbaar was op het moment van uw persoonlijk interview – maar dat er wel een vrouwelijke tolk Swahili beschikbaar was. Bijgevolg werd u in de dagen voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk de vraag gesteld of u een mannelijke tolk Luganda wenste, of een vrouwelijke tolk Swahili, waarbij u er mee akkoord ging om bijgestaan te worden door een mannelijke tolk (Luganda) (zie mails toegevoegd aan administratief dossier). De opmerking van uw advocate dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met uw vraag bijgestaan te worden door een vrouwelijk tolk houdt dan ook weinig steek. Op het einde van het persoonlijk onderhoud geeft u ook aan dat u alle vragen goed begrepen heeft en op alle vragen heeft kunnen antwoorden (NPO, p.25). Alle elementen in acht genomen kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze dan ook worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

In de mate dat verzoekster in het kader van onderhavige procedure aanvoert dat geen rekening werd gehouden met haar procedurele noden dient te worden verwezen naar artikel 48/9, § 4 van de Vreemdelingenwet dat inzake bijzondere procedurele noden stelt: *“De ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in acht door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de in dit hoofdstuk bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen. De beoordeling van de bijzondere procedurele noden is op zich zelf niet vatbaar voor beroep”.*

Het feit dat de evaluatie van de bijzondere procedurele noden op zich niet vatbaar is voor beroep staat er niet aan in de weg dat die evaluatie wordt bekritiseerd in het kader van een beroep ingesteld tegen de beslissing waarbij haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

De Raad kan wel nagaan of verzoekster, rekening houdend met haar profiel van specifieke kwetsbaarheid, passende steun heeft gekregen in het licht van de doelstelling dat zij de rechten moet kunnen genieten en zich moet kunnen gedragen naar de verplichtingen die haar worden opgelegd tijdens de hele procedure.

Verzoekster wijst er in het verzoekschrift op dat zij zwanger is en dat zij intussen opgevolgd wordt door een psychologe die bevestigt dat verzoekster last had van vergetelheid en verwardheid, verzoekster heeft moeite zich zaken te herinneren uit haar verleden, ze geraakte inwendig emotioneel overspoeld en vertoonde symptomen van dissociatie tijdens het gehoor. Verzoekster voegt een psychologisch attest bij het verzoekschrift waarin wordt gesteld dat verzoekster sporen van PTSS vertoont. Verzoekster wijst erop dat NANSEN benadrukt dat verzoeksters om internationale bescherming in kwetsbare situaties, met name slachtoffers van seksueel geweld en gendergerelateerd geweld, nood hebben aan een aangepast onderzoek, zowel in de context van de bijzondere procedurele noden als inzake de vaststelling van de vluchtelingenstatus. Zowel verzoeksters raadvrouw als de vertrouwenspersoon van NANSEN hebben de opmerking geformuleerd dat er niet genoeg rekening werd gehouden met de bijzondere procedurele noden van verzoekster en dat dit gevolgen heeft voor de beoordeling van de gegrondheid van haar verzoek om internationale bescherming. Haar verhoogd kwetsbaar profiel als slachtoffer van herhaald seksueel geweld werd niet afdoende in acht genomen. Verzoekster is zwanger als gevolg van de groepsverkrachting en zij is alleenstaande moeder van een minderjarige dochter. Verzoekster meent dat de vraagstelling tijdens het persoonlijk onderhoud niet op haar maat was afgestemd, de vraagstelling was soms niet ernstig en overstijgt haar profiel. De psychologe die verzoekster intussen opvolgt, spreekt van zeer duidelijke symptomen van PTSS. Verzoekster meent dat haar kwetsbare situatie nog verhoogd wordt door het feit dat zij zich momenteel in detentie bevindt in een terugkeerwoning in Bevekom en ze verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Inzake haar detentie stelt de Raad vast dat verzoekster niet op concrete wijze aantoonde in welk opzicht haar verblijf in een detentiewoning haar zou verhinderen om de procedure te doorlopen. Zij toont evenmin aan dat zij hierdoor verhinderd was om bijkomende stukken te verzamelen of om haar commentaar te geven op het persoonlijk onderhoud, zoals vermeld in de rechtspraak waarnaar zij verwijst en waarvan zij niet aannemelijk maakt dat de feiten die aan deze arresten ten grondslag lagen, dezelfde zijn als in haar geval.

De Raad stelt vast dat verzoekster voor het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud geen psychologisch attest heeft voorgelegd. Het voorgelegde medisch attest betreft een bevestiging van haar zwangerschap. Verzoekster legt in het verzoekschrift uit dat dit kwam door de verlofperiode en dat zij intussen wel psychologisch wordt opgevolgd. Bij het verzoekschrift legt zij een psychologisch attest voor van 20 augustus 2024.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud van 30 juli 2024 blijkt dat de dossierbehandelaar duidelijke vragen heeft gesteld, die verzoekster goed kon volgen en waarvan zij de logica en de inhoud correct begreep. Verzoekster werd op een bepaald ogenblik emotioneel (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud CGVS (hierna: CGVS), p. 23) maar verklaarde dat ze ok was, geen pauze wenste en kon doorgaan. Verzoekster heeft op geen enkel moment tijdens het persoonlijk onderhoud aangegeven dat zij niet in staat was deel te nemen aan de procedure of om verklaringen af te leggen, noch kan dit blijken uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud. Noch verzoekster, noch verzoeksters advocaat heeft aangegeven dat verzoekster in de onmogelijkheid was om deel te nemen aan de procedure omwille van haar zwangerschap, psychologische problemen en/of geheugenproblemen.

Uit het door verzoekster bij het verzoekschrift gevoegde psychologisch attest van 20 augustus 2024 (stuk 8) blijkt dat verzoekster symptomen vertoont van PTSS, waaronder dissociatie. Op cognitief vlak vertoont ze geheugenstoornissen, moeilijkheden om zich te concentreren, ze vergeet zaken en ze is verward. Ze vertoont een grote angst en ook depressieve symptomen en suïcidegedachten. De psychologe legt uit dat verzoekster over het persoonlijk onderhoud bij het CGVS vertelde dat dit moeilijk was voor haar: ze was vergeetachtig en verward. Dit is verbonden met haar trauma, ze heeft moeite om zich zaken uit het heden te herinneren, laat staan zaken uit het verleden. De psychologe verwijst naar wetenschappelijke literatuur over wijzigingen in het geheugen bij PTSS, waaruit blijkt dat het ziektebeeld zich kenmerkt door de combinatie van een abnormale versterking van het herinneringsvermogen van de emotionele aspecten van de traumatische gebeurtenis en het zich maar zwak kunnen herinneren van de context. Een kenmerk is ook dat patiënten het moeilijk hebben om mentaal afstand te nemen van de traumatische gebeurtenis, om deze te integreren in een chronologische opeenvolging, om te stoppen met het een 'pas gebeurd' karakter te geven. De bewuste herinnering of een coherent relaas geven van het traumatisch gebeuren is moeilijk. De psychologe vervolgt dat verzoekster verklaarde dat ze zich tijdens het persoonlijk onderhoud gedissocieerd voelde: haar lichaam was aanwezig maar haar geest was bij momenten elders.

De Raad dient echter vast te stellen dat verzoekster, zoals in het verzoekschrift ook aangevoerd wordt, niet werd gevraagd om te spreken over het fysiek en seksueel geweld dat haar zou zijn aangedaan. Om haar

verzoek om internationale bescherming te kunnen onderzoeken, diende eerst haar land van nationaliteit/herkomst te worden vastgesteld. Verzoekster heeft dus tijdens het persoonlijk onderhoud niet moeten spreken over de traumatische gebeurtenissen of over intieme zaken. In het psychologisch attest worden de geheugenproblemen gelinkt aan het zich herinneren van de traumatische gebeurtenis. Verzoekster heeft deze traumatische gebeurtenis niet moeten vertellen tijdens het persoonlijk onderhoud, zodat een verwijzing naar geheugenproblemen hieraan gelinkt, niet dienstig is.

Waar verzoekster aanvoert dat zij zich gedissocieerd voelde, vergeetachtig is en verward is, toont zij echter niet aan dat deze problemen van die aard zijn dat haar cognitief geheugen zou zijn aangetast of dat zij niet zou kunnen deelnemen aan de onderhavige procedure, noch dat de haar geboden steunmaatregelen niet toereikend waren. In elk geval gaat elk verzoek om internationale bescherming gepaard met een bepaalde mate van stress. Verzoekster legt dus geen attest neer waaruit zou blijken dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedures inzake haar verzoek om internationale bescherming, noch dat haar cognitieve vermogens dermate zouden zijn aangetast zodat zij in de onmogelijkheid is nuttige verklaringen af te leggen teneinde haar voorgehouden herkomst te toetsen.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt, zoals in de bestreden beslissing ook wordt overwogen, dat aan verzoekster meerdere malen werd gevraagd naar haar gemoedstoestand, meerdere malen werd uitgelegd dat ze een pauze kon vragen, dat twee pauzes werden ingelast, dat het onderhoud werd afgenomen door een vrouwelijke *protection officer* en dat gepoogd was een vrouwelijke tolk te hebben, maar dat dit door de vakantieperiode niet mogelijk was en dat daarom aan verzoekster de keuze werd geboden tussen een mannelijke tolk Luganda en een vrouwelijke tolk Swahili. Verzoekster verzocht dan om de mannelijke tolk Luganda. Nadat tijdens het persoonlijk onderhoud werd vastgesteld dat dit een man was, gaf verzoekster aan dat dit ok was en dat het persoonlijk onderhoud kon plaatsvinden (CGVS, p. 2).

In het verzoekschrift merkt verzoekster nog het volgende op waar de geboden steunmaatregelen te kort zouden zijn geschoten:

- er was een mannelijk tolk ipv de gevraagde vrouwelijke tolk;
- gebrek aan professionaliteit van de aanwezige tolk;
- er waren te weinig pauzes;
- het informeren naar verzoeksters gemoedstoestand betrof slechts een retorische vraag;
- de effectieve vraagstelling kwam niet overeen met de oorspronkelijk geschetste structuur van het persoonlijk onderhoud, er was een spervuur van vragen over het Rwandees paspoort in plaats van de gebruikelijke bevraging van de personalia zoals aangekondigd;
- houding van de dienstdoend ambtenaar die niet beantwoordde aan de eisen gesteld door het gehoorhandvest.

Verzoekster heeft ook nog andere kritiek op het verloop van het persoonlijk onderhoud. Dit gaat echter het onderdeel over de bijzondere procedurele noden te buiten.

Inzake de mannelijke tolk wordt verwezen naar de motieven in dit verband, deze steunen op de stukken van het administratief dossier en zijn pertinent. Er wordt ook verwezen naar wat hierboven gesteld wordt.

Inzake het gebrek aan professionaliteit van de tolk wijst verzoekster op twee zaken: de tolk vertaalde niet volledig wat verzoekster verklaarde en verzoekster, die een beetje Engels spreekt, heeft de tolk op een bepaald ogenblik moeten corrigeren. Ook wordt opgemerkt dat de tolk lachte bij een antwoord van verzoekster, wat ongepast is. In dit verband verwijst de Raad eveneens naar wat hierover in de bestreden beslissing wordt opgemerkt: *“Tot slot wat betreft de opmerkingen over de aanwezige tolk, merkt het CGVS op dat de aanwezige protection officer effectief de tolk eenmaal moest aanmanen om alles letterlijk te vertalen wat u hem vertelde, wat de tolk dan ook effectief deed. In ieder geval, zelfs uw opmerkingen in acht nemend over de aanwezige tolk en de kwaliteit van de vertaling, kan het CGVS niet anders dan tot de conclusie komen dat u niet kan overtuigen wat uw herkomst betreft gezien uw erg beperkte geografische kennis, maar ook door een geheel gebrek aan doorleefde antwoorden op de door u gestelde vragen over uw regio van herkomst. Deze gebrekkige kennis en gebrek aan doorleefde antwoorden toeschrijven aan de aanwezige tolk is dan ook te kort door de bocht en een te makkelijke vergoelijking voor uw ontoereikende antwoorden op de door u gestelde vragen over uw herkomst.”* Door louter haar kritiek op het geleverde tolkwerk te herhalen, doet verzoekster geen afbreuk aan deze motieven.

Inzake de pauzes wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld: *“Wat betreft de andere opmerkingen over het verloop van het persoonlijk onderhoud, dient het volgende opgemerkt te worden. Het CGVS tracht in de mate van het mogelijke rekening te houden met het specifieke profiel van elke verzoeker – hierbij een balans/evenwicht zoekend om ook de nodige vragen te stellen aan verzoeker om de nood aan bescherming in te schatten. Waar aangehaald wordt dat er slechts twee pauzes werden genomen tijdens de hele duur van het interview, dient aangehaald te worden dat bij aanvang van het persoonlijk onderhoud*

duidelijk werd kenbaar gemaakt dat u steeds om een pauze kon vragen indien nodig – iets wat u later tijdens het interview ook effectief deed – en waar ook rekening mee werd gehouden en waar op werd ingegaan. De opmerking dat het interview te lang was – rekening houdend met uw persoonlijke situatie – kadert uiteraard ook in de taak van het CGVS om een gedegen oordeel te vellen over de aangehaalde vrees waarvoor de nodige tijd vereist is om alle info te verzamelen – om tot een gegronde evaluatie te komen. Vandaar dat steeds wordt aangegeven dat u (of uw vergezellende advocaat/vertrouwenspersoon) steeds om een pauze kunnen vragen om even tot rust te komen.” De Raad stelt ook hier vast dat door het louter herhalen van reeds geuite kritiek, verzoekster niet aantoonde dat het antwoord op deze kritiek in de bestreden beslissing ontoereikend is.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verschillende keren naar verzoeksters gemoedstoestand werd gevraagd en dat dit meer betrof dan louter een ‘retorische vraag’: na een gesprek over de temperatuur in het lokaal en over het al dan niet aan laten staan van de ventilator, werd aan verzoekster gevraagd wat zij wilde, verzoekster antwoordde dat het ok was en dat de ventilator niet hoefde aan te staan voor haar, waarna deze werd uit gezet (CGVS, p. 13). Op dat ogenblik werd dan nog eens aan verzoekster gevraagd hoe ze zich voelde en ze zei goed. Nadat verzoekster haar vrees had geuit voor een terugkeer naar DRC werd vastgesteld dat verzoekster weende en werd gevraagd of ze ok was (CGVS, p. 23). Er werd haar een pauze voorgesteld maar verzoekster zei dat ze konden doorgaan, er werd gevraagd of ze daar zeker van was en ze bevestigde dit.

Over de effectieve vraagstelling wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen: *“Wat betreft een andere opmerking dat het interview een opeenvolging van vragen was, en niet aangepast aan uw profiel, dient eveneens opgemerkt te worden dat het CGVS uw aangehaalde vrees moet beoordelen en dit doet door u inderdaad een reeks van vragen voor te leggen, weliswaar aangepast aan uw voorgehouden profiel, om in casu een beoordeling te maken van uw beweerd regio van herkomst. Dit kan het CGVS om evidente redenen enkel doen aan de hand van een combinatie van open vragen en gerichte meer gesloten vragen.”* Door haar eerder geuite kritiek te herhalen, doet verzoekster geen afbreuk aan deze motieven die een pertinent antwoord bieden op deze kritiek.

Inzake de houding van de *protection officer* die het persoonlijk onderhoud uitvoerde, blijkt dat verzoekster bij het CGVS klacht heeft neergelegd op 29 augustus 2024. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat dit niet op een normale wijze zou zijn verlopen. Er blijkt dat er, vooral op het einde, enkele opmerkingen werden geuit door de advocaat (CGVS, p. 26) en hierop wordt teruggekomen in de bestreden beslissing. Gezien dit op het einde van het persoonlijk onderhoud was, kan dit geen invloed hebben gehad op de verklaringen die verzoekster eerder had afgelegd. De discussie over de ventilator (CGVS, p. 13) werd afgesloten door aan verzoekster te vragen wat zij wilde en haar vraag om de ventilator uit te zetten, in te willigen.

In de bestreden beslissing wordt overwogen: *“Na het persoonlijk onderhoud bezorgde uw advocate haar opmerkingen over het verloop van het persoonlijk onderhoud (dd. 6 augustus 2024 toegevoegd aan het administratieve dossier) waarin ze argumenteert dat de sfeer vaak geladen was tijdens het persoonlijk onderhoud – volgens uw advocate omdat onvoldoende rekening werd gehouden met uw specifieke kwetsbaarheid. Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat het verloop van het interview en de connectie tussen u en de medewerker van het CGVS goed verliep tot de vele tussenkomsten van uw advocate die haar opmerkingen met een nogal op zijn zachtst gezegd zijnde aanvallende ondertoon die effectief niet bevorderend waren voor de sfeer tijdens het persoonlijk onderhoud met name tussen uw advocate en de medewerkster van het CGVS. Deze laatste poogde wel dat dit geen impact had op de relatie met uzelf. Dat u zelf ook uw noden duidelijk aangaf tijdens het persoonlijk onderhoud demonstreert bovendien dat u zich voldoende veilig voelde om deze te communiceren en aan te geven aan de protection officer.”* Verzoekster betreurt in het verzoekschrift dit antwoord en verwijst naar haar ingediende klacht. Hiermee toont zij evenwel niet aan dat het persoonlijk onderhoud niet op normale wijze zou zijn verlopen.

Waar verzoekster in dit verband nog vermeldt dat haar advocaat vroeg of het mogelijk was om de notities over te maken vóór de beslissing en dat de *protection officer* daarop *“onmiddellijk laat weten dat zij dan de notities samen met de beslissing zal overmaken”*, wijst de Raad erop dat dit op het einde van het persoonlijk onderhoud gebeurde (CGVS, p. 26) maar dat de *protection officer* reeds kort daarvoor had laten weten dat *“de kopie van de notities zal wel samen verstuurd worden met de beslissing”* (CGVS, p. 25). Dit stond dus vast en was al meegedeeld en werd niet pas beslist als reactie op een vraag van de advocaat. Dit is ook in overeenstemming met artikel 57/5quater, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Alles in acht genomen en uit de hierboven weergegeven motieven inzake de bijzondere procedurele noden, blijkt dat verzoeksters psychische toestand in rekening werd gebracht bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming. Gelet op wat voorafgaat kan worden aangenomen dat de rechten van verzoekster in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden, evenals dat verzoekster heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Verzoekster verklaart de nationaliteit te hebben van de Democratische Republiek Congo (DRC) en tot de Banyamulenge etnie te behoren. In juni 2014 werd ze aangevallen door drie mannen die haar verkrachtten. Verzoekster ging naar Oeganda waar zij de vluchtelingenstatus kreeg. In 2021 startte zij de procedure voor hervestiging naar de Verenigde Staten. In 2024 kreeg ze problemen in Oeganda en werd ze opnieuw verkracht. Op aanraden van een vriendin besloot ze Oeganda te verlaten. Ze ging naar Rwanda waar ze een paspoort met visum voor China verkreeg. Bij overstap in Brussel diende ze in België een verzoek om internationale bescherming in.

3.3.5.2. De Raad wijst er vooreerst op dat het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade gevoerd wordt met betrekking tot het land waarvan verzoekster de nationaliteit heeft, of indien verzoekster geen nationaliteit heeft, het land van haar gewoonlijke verblijfplaats. Aangezien de internationale beschermingsstatus in de plaats treedt van de bescherming van de staat waarvan men de nationaliteit bezit, moet aangetoond worden dat verzoekster geen beroep meer wil of kan doen op de bescherming van haar land van herkomst. In het geval een verzoekster meer dan één nationaliteit heeft, verwijst “het land waarvan hij of zij de nationaliteit heeft” in de vluchtelingendefinitie en de definitie van subsidiaire bescherming naar elk van de landen waarvan hij of zij een staatsburger is en moet aangetoond worden dat zij van geen van de landen waarvan zij de nationaliteit bezit, bescherming kan verkrijgen.

In de huidige stand van de procedure en gelet op de stukken van het dossier, kan de Raad zich aansluiten bij de commissaris-generaal waar deze stelt dat verzoekster er momenteel niet in slaagt haar voorgehouden Congolese nationaliteit aannemelijk te maken en dat blijkt dat de Rwandese autoriteiten verzoekster als één van hun onderdanen beschouwen.

De asielinstanties mogen van een verzoekster om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over haar identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom zij een verzoek om internationale bescherming indient.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoekster een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

Blijkens de motivering in de bestreden beslissing biedt verzoekster geen duidelijk zicht op haar nationaliteit, identiteit en persoonlijke leefomstandigheden voor haar aankomst in België.

In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat verzoekster en haar dochter met een Rwandees paspoort reisden en dat haar verklaringen dat dit een vervalst paspoort is, niet kunnen overtuigen:

“Zo dient er ten eerste worden opgemerkt dat u en uw kind met een Rwandees paspoort reisden. U verklaart dat dit een vervalst paspoort is en dat uw persoonsgegevens op dit paspoort niet overeenstemmen met uw feitelijke persoonsgegevens. Uw verklaringen hieromtrent kunnen echter niet overtuigen. Zo verklaart u dat u niet uw eigen gegevens gebruikte omdat u reeds gekend stond met uw vingerafdrukken onder uw echte naam in Oeganda en u bang was dat dit anders zou uitkomen (NPO, p.4). Dit kan echter geen afdoende verklaring zijn voor het zogenaamd gebruiken voor een alias op een ander identiteitsdocument. U gebruikte immers dezelfde vingerafdrukken bij de aanvraag van het Rwandese paspoort. Aangezien vingerafdrukken uniek en persoonsgebonden zijn en daardoor gebruikt worden om individuen te identificeren, zou men u hoe dan ook geïdentificeerd hebben aan de hand van die vingerafdrukken ook al gebruikte u een andere naam.

Die vingerafdrukken diende u, volgens u, bovendien te geven op uw tweede afspraak aan de smokkelaar (NPO, p.6). Deze afspraak vond plaats in mei 2024, zo meent u (NPO, p.7). Nochtans blijkt dat uw Rwandees paspoort werd uitgegeven op 24 april 2024. Het is dan ook meer dan opvallend dat uw paspoort werd uitgegeven nog voor u uw vingerafdrukken en foto kon afgeven. Deze tegenstrijdigheid gebaseerd op vaststaande feiten keldert dan ook de geloofwaardigheid verder van uw beweerde Congolese nationaliteit en het zogenaamde valselijk bekomen Rwandese paspoort. Vervolgens zijn ook uw verklaringen over dit gebruikte paspoort weinig overtuigend. Gevraagd wat u immers diende te doen om dit vals paspoort te verkrijgen, meent u eerst dat er een foto diende genomen te worden en u uw handtekening diende te zetten op een wit papier (NPO, p.4). Nogmaals gevraagd of dit zeker alles was wat u hiervoor diende te doen, antwoordt u bevestigend. Het is enkel en alleen wanneer de protection officer u zelf aanreikt of u ook geen vingerafdrukken diende te geven, dat u opeens verklaart dit ook te moeten doen. Nochtans werd de vraag u tweemaal gesteld en maakte u daar tweemaal geen melding van.

Vervolgens dient er te worden opgemerkt dat u met dit paspoort heeft kunnen reizen en douaneposten heeft kunnen passeren. Meer zelfs, u heeft met dit vermeende vervalste paspoort zelfs een Chinees visum kunnen bemachtigen. Hoewel u aangeeft dat u aan de kant werd gehouden voor controle op de luchthaven in Kigali, werd u toch, zelfs na deze controle, toegelaten op het vliegtuig (NPO, p.10). Dat u deze reis zonder incidenten heeft kunnen maken en dat u een Rwandese identiteitskaart en paspoort heeft kunnen verkrijgen van de Rwandese autoriteiten demonstreert dat deze laatsten u als een van hun onderdanen beschouwen. Ook op de vragen waar dit paspoort momenteel is (aangezien de Belgische autoriteiten enkel een kopie konden bemachtigen via de vliegmaatschappij waarmee u gereisd heeft), blijken uw verklaringen bij het haar getrokken. U meent dat u tien minuten voor het opstijgen van het vliegtuig, u dan toch mocht boarden. Net voor u het vliegtuig instapte, diende u de paspoorten terug te geven aan de smokkelaar die samen met u geboard was. U heeft echter geen idee of de smokkelaar samen met u het vliegtuig heeft betreden of niet. Dit is echter zo onwaarschijnlijk dat u, samen aan de ingang van het effectieve vliegtuig, niet zou gezien hebben of de smokkelaar al dan niet mee instapte. Ook wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, blijft u weinig overtuigende verklaringen afleggen (NPO, p.10).

Bovendien werd er opgemerkt of u niet een legaal reisdocument kon verkrijgen in Oeganda indien u er daadwerkelijk als vluchteling erkend zou zijn. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt immers dat vluchtelingen in Oeganda over de mogelijkheid beschikken om een reisdocument, de Convention Travel Document (CTD), aan te vragen (zie administratief dossier). Geconfronteerd hiermee, antwoordt u weinig gericht op de vraag en meent u dat er bij UNHCR en bij de Office of the Prime Minister (OPM) veel Congolezen werken waardoor u het niet vertrouwd. Opvallend hierbij is dat u nochtans ook meerdere malen naar het OPM moest gaan tijdens uw asielprocedure (NPO, p.9-10). Dat dit toen, direct na de vermeende vervolgingsfeiten in DRC, geen probleem was, hoewel u wist dat men u zocht, is opvallend.

Bovendien is het Directoraat van Burgerzaken en Immigratiecontrole dat dit document uitvaardigt en niet het OPM zoals u aanhaalt. Wanneer u de afkorting gegeven wordt van dat specifiek reisdocument, namelijk CTD, heeft u bovendien geen idee waarover het gaat en verklaart u ook dat u geen informatie hierover heeft opgezocht. Dat is meer dan merkwaardig. Zeker omdat u verklaarde dat u alle mogelijke manieren raadpleegde om het land (Oeganda) op een legale wijze te verlaten. Dat u het echter naliet om informatie in te winnen om het land op de meest voor de hand liggende manier, namelijk met een vluchtelingenpaspoort, te verlaten, doet dan ook serieus de wenkbrauwen fronsen.

De eerste pertinente vaststelling die het CGVS moet maken, is dan ook het feit dat u met een klaarblijkelijk authentiek Rwandees paspoort reisde, met een geldig Chinees visum, weliswaar met een andere naam dan degene waarmee u een verzoek om internationale bescherming heeft aangevraagd, en dat u op geen enkele manier kan overtuigen wat betreft uw bewering dat het om een frauduleus bekomen paspoort zou gaan. Deze vaststelling doet dan ook al reeds ernstige vragen rijzen wat betreft uw voorgehouden Congolese nationaliteit.”

Verzoekster voert in het verzoekschrift aan dat haar *quasi* twee uur lang enkel vragen werden gesteld over dit paspoort. Dit is niet gebruikelijk en ongepast, zeker niet wanneer er sprake is van een verzoekster met meerdere kwetsbaarheden. Dit zorgde voor zeer veel nervositeit en ongemak bij verzoekster. Verzoekster meent dat het onderzoek ertoe strekt de ingeroepen asielmotieven in het licht van de beweerde nationaliteit van verzoekster te beoordelen, niet om te onderzoeken of verzoekster niet de Rwandese nationaliteit had. Verzoekster wijst op de documenten die zij heeft voorgelegd en die haar relaas dat zij een erkend Congolees vluchteling is door de UNHCR Oeganda. Zij legt in dit verband ook een nieuw document voor, een kopie van haar Congolese electorale kaart (stuk 14 bij het verzoekschrift). In haar twee aanvullende nota's legt verzoekster nog stukken voor van de vluchtelingenorganisatie HIAS.

Verzoekster meent dat een materieel fysiek onderzoek nodig is van het kwestieus Rwandees paspoort om al dan niet de authenticiteit te kunnen beoordelen. Het Rwandees paspoort ontbreekt echter, bijgevolg kan onmogelijk een dergelijk verregaand besluit worden getrokken louter op grond van de verklaringen van verzoekster. Verzoekster heeft uitgelegd dat zij werd geadviseerd door een vriendin om via een smokkelaar te werken en met een vals paspoort te reizen. Zij volgde het advies op van iemand die zij vertrouwde. Gezien haar profiel als alleenstaande moeder en zwangere vrouw die nog maar enkele maanden voordien het slachtoffer was geworden van ernstige fysieke agressie en bijzonder bruto seksueel geweld en wiens leven ernstig in gevaar was gelet op de doodsbedreigingen die zij had ontvangen, is het niet verwonderlijk dat zij het gebruik van een valse identiteit verkoos boven het gebruik van haar eigen naam. Dat zij indertijd wel naar het OPM was gegaan, ondanks het feit dat er veel Congolezen werkzaam waren, is omdat zij geen alternatief had. Ook voor haar hervestiging naar Amerika moest zij zich blijven aanmelden. Angst weerhield haar ervan om Oeganda te verlaten onder haar eigen naam. Een legaal reisdocument aanvragen zou haar mogelijk blootstellen aan nieuwe problemen, deze vrees valt te begrijpen in het licht van wat verzoekster doorgemaakt heeft. Verwijten dat zij niet wist bij welke organisatie ze zich moest melden voor een vluchtelingenpaspoort is niet ernstig. Verzoekster was hier niet mee vertrouwd en volgde gewoon de instructies van de tolk op.

Verzoekster vervolgt in het verzoekschrift dat het niet opgaat haar te verwijten dat ze het geven van haar vingerafdrukken situeerde in mei 2024 maar dat het paspoort werd uitgegeven in april 2024 en dat daarom

haar verklaringen ondermijnd worden. Dit is niet redelijk, beide tijdstippen liggen dicht bij elkaar, verzoeksters tijdsbeleving is verstoord, zij weet vaak de gebeurtenissen niet meer in de tijd te situeren gezien de constante stress waaraan zij was blootgesteld en het constante geweld waarin zij is opgegroeid. Verzoekster verwijst in dit verband naar het psychologisch attest dat bij het verzoekschrift wordt gevoegd (stuk 8). De verwerende partij stelt dat verzoekster niet logisch gehandeld zou hebben, gezien haar kwetsbaar profiel ontbeert deze stelling volgens haar alle redelijkheid. Daarnaast is er zelden sprake van een “westerse logica” in het beslissingsproces van mensen op de vlucht voor hun leven wanneer al de risico’s in acht worden genomen. Hieruit afleiden dat verzoeksters verklaringen niet overtuigend zouden zijn, bevestigt dat de verwerende partij voorbijgaat aan het verhoogd kwetsbaar profiel van verzoekster. De verwerende partij vond het bovendien niet nodig om verzoekster over de bijzonder traumatiserende ervaringen die ze heeft meegemaakt, te ondervragen, terwijl dit wel relevant is voor een goed begrip van verzoeksters manier van denken en handelen op het ogenblik dat zij het land moest verlaten en voor een goed begrip van haar beperkingen tijdens het persoonlijk onderhoud om adequaat te antwoorden op ogenschijnlijk eenvoudige vragen. Dat verzoekster vergat te vermelden dat ze haar vingerafdrukken moest geven bij de stappen die ze moest ondernemen om haar paspoort te krijgen, moet in dit licht worden gezien. Verder stelt verzoekster dat zij haar paspoort aan de smokkelaar moest afgeven bij het boarden, gezien haar lamentabele toestand is het niet vreemd dat zij er niet op gelet heeft of hij dan zelf al of niet op het vliegtuig is gestapt. Zij had reeds bij de DVZ verklaard dat ze dit niet had opgemerkt.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster zich in het verzoekschrift beperkt tot het herhalen van haar reeds afgelegde verklaringen inzake de afgifte van het paspoort en de smokkelaar. Door haar verklaringen in dit verband te herhalen, doet verzoekster geen afbreuk aan de motieven hierover in de bestreden beslissing die al rekening houden met deze verklaringen.

Inzake het psychologisch attest herhaalt de Raad dat dit attest aangeeft dat eventuele geheugenproblemen te linken zijn aan het zich herinneren van de traumatische gebeurtenis. Verzoekster heeft echter tijdens het persoonlijk onderhoud niet moeten spreken over de traumatische gebeurtenissen of over intieme zaken. De verwijzing naar geheugenproblemen gelinkt aan de traumatische gebeurtenis is niet dienstig nu verzoekster niet hoeft te vertellen over deze traumatische gebeurtenis tijdens het persoonlijk onderhoud. Dat verzoekster verward en gestresseerd was, brengt niet automatisch mee dat haar cognitief geheugen zou zijn aangetast of dat zij niet zou kunnen deelnemen aan de onderhavige procedure. Verzoekster legt geen attest neer waaruit zou blijken dat haar cognitieve vermogens dermate zouden zijn aangetast zodat zij in de onmogelijkheid is nuttige verklaringen af te leggen teneinde haar voorgehouden herkomst te toetsen.

In het administratief dossier bevindt zich een kopie van het Rwandees paspoort van verzoekster. Zij heeft hiermee kunnen reizen en douaneposten kunnen passeren, ze heeft er een Chinees visum mee verkregen. Haar reis verliep zonder incidenten. De Raad volgt bijgevolg de commissaris-generaal waar deze stelt dat het feit dat verzoekster een Rwandese identiteitskaart en paspoort heeft kunnen verkrijgen van de Rwandese autoriteiten, aantoont dat deze autoriteiten verzoekster als één van hun onderdanen beschouwen.

3.3.5.3. De kern van de zaak betreft dus de vaststelling van het land van nationaliteit van verzoekster, rekening houden met de vaststelling dat de Rwandese autoriteiten verzoekster als één van hun onderdanen beschouwen, en of haar verzoek om internationale bescherming beoordeeld kan worden ten opzichte van dit land.

Verzoekster legt bij het CGVS en bij het verzoekschrift en haar aanvullende nota’s tal van stukken voor waaruit blijkt dat zij in Oeganda zou verbleven hebben als vluchteling uit DRC. Deze stukken vermelden een andere naam dan deze vermeld op verzoeksters paspoort. De Raad volgt het CGVS dat er geen aanwijzingen zijn dat het Rwandees paspoort waarmee verzoekster gereisd heeft en waarvan zich een gedeeltelijke kopie in het administratief dossier bevindt, vals is. Hieruit volgt dat de Rwandese autoriteiten verzoekster als één van hun onderdanen beschouwen.

De vraag rijst ook of verzoekster een dubbele nationaliteit heeft. De Raad stelt vast dat ingeval van dubbele nationaliteit er aangetoond moet worden dat verzoekster geen beroep meer wil of kan doen op de bescherming van elk van de landen waarvan zij de nationaliteit bezit. Als verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet ten aanzien van één van de twee landen, is een verder onderzoek naar haar nood aan bescherming ten aanzien van het tweede land waarvan zij de nationaliteit bezit, niet langer noodzakelijk.

Bijgevolg lijkt de commissaris-generaal in deze stand van het geding het verzoek om internationale bescherming van verzoekster te kunnen beoordelen ten opzichte van Rwanda, waarvan de autoriteiten haar als één van hun onderdanen beschouwen. Verzoekster weerlegt deze vaststelling niet in de huidige stand van het geding. Zij focust zich op haar (vermeende) Congolese nationaliteit maar buiten het vasthouden aan

haar mening dat het gebruikte Rwandees paspoort vervalst is, toont zij niet aan dat zij niet over de Rwandese nationaliteit zou beschikken.

In casu werd het onderzoek van haar verzoek ten opzichte van Rwanda nog niet gedaan. De Raad stelt vast dat in de huidige stand van het geding er essentiële elementen ontbreken om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Het is de Raad evenmin duidelijk of, mocht verzoekster effectief lange tijd in Oeganda verbleven hebben, dit een weerslag zou kunnen hebben op haar eventuele terugkeer naar Rwanda. In de bestreden beslissing wordt ook gesteld dat verzoekster geen blijk geeft van enige voeling met de banyamulenge in DRC, de vraag rijst in welk opzicht dit voor Rwanda het geval is.

De Raad wijst er in dit verband ook op dat blijkt dat verzoekster zich momenteel in een kwetsbare situatie bevindt, er werden haar immers terecht bijzondere procedurele noden toegekend.

De Raad acht het dus nodig dat een nieuw onderzoek wordt gevoerd over de hierboven vermelde zaken rekening houdend met de kwetsbare situatie van verzoekster.

3.3.5.4. Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoekster niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Het ontbreekt de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen, zodat de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet dient te worden vernietigd.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 14 augustus 2024 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET